Sygnatura akt I C 229/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węcławik

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2018r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko D. F.

o zapłatę

powództwo oddala.

sygn. akt I C 229/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie złożonym w dniu 31.01.2018 r., domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego D. F. kwoty 4.157,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu i zwrotu kosztów postepowania. Uzasadniając swoje żądanie naprowadziła, że zobowiązanie pozwanego względem strony powodowej wynika z nabycia przez nią w dniu 22.09.2006 r. wierzytelności od (...) Bank S.A. we W., wobec którego pozwany był zobowiązany do płatności z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 26.08.2002 r. Pozwany nie wywiązał się z przedmiotowej umowy i na dzień sporządzenia pozwu zaległości pozwanego wyniosły 4.157,99 zł, na co składały się kwoty 1.243,97 zł należności głównej (zaległego kapitału), 2.881,02 zł skapitalizowanych odsetek i 33,00 zł należności ubocznych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystawił w dniu 29.01.2018 r. wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych nr S/109/646/ (...).

Pozwany D. F., stając na rozprawie w dniu 1.08.2018 r. przyznał, że zawierał z (...) Bank S.A. we W. umowę kredytu na bieżące potrzeby, jednak z uwagi na znaczny upływa czasu od tego zdarzenia, podniósł zarzut przedawnienia roszczeń wynikających z tej umowy (k. 30-30v. akt). Wyjaśnił, że zaniechał spłacania pożyczki z powodu utraty pracy. Wskazał, że od lat cierpi na wiele poważnych chorób, jednak nie uzyskał prawa do renty inwalidzkiej i utrzymuje się tylko z zasiłku z pomocy społecznej w wysokości 499,00 zł miesięcznie netto oraz wsparcia swojej siostry.

Ustalono następujący stan faktyczny:

Bezsporne było, że w dniu 26.08.2002 r. (...) Bank S.A. we W. zawarł z pozwanym D. F. umowę kredytu nr (...) na cele konsumpcyjne i na dzień 31.01.2018 r. zaległości pozwanego wynikające z przedmiotowej umowy wynosiły łącznie 4.157,99 zł, na co składała się kwota 1.243,97 zł należności głównej, kwota 2.881,02 zł skapitalizowanych odsetek i kwota 33,00 zł należności ubocznych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego na k. 7 akt)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 22.09.2006 r. (...) Bank S.A. we W. dokonał cesji wierzytelności z umowy kredytu nr (...) z dnia 26.08.2002 r. na rzecz strony powodowej Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem na k. 8-11 akt)

Pismem z dnia 9.01.2018 r. pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia w kwocie 4.444,72 zł wynikającego z umowy kredytu nr (...) z dnia 26.08.2002 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty na k. 12 akt)

W dniu 29.01.2018 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystawił wyciąg nr S/109/646/ (...) z własnych ksiąg rachunkowych. Stwierdził w nim, że D. F. jest dłużnikiem tego Funduszu z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 26.08.2002 r. zawartej z (...) Bank S.A. we W., który w dniu 22.09.2006 r. przelał wierzytelności z tej umowy na rzecz powodowego Funduszu. Na przysługującą Funduszowi wierzytelność składały się następujące zaległości: kwota 1.243,97 zł należności głównej i kwota 2.881,02 zł skapitalizowanych odsetek oraz kwota kosztów w wysokości 33,00 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) na k. 7 akt)

Sąd zważył:

Powództwo należało uznać za nieuzasadnione.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony przez Sąd na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, działającą przez profesjonalnego pełnomocnika.

Udzielanie kredytu jest jedną z czynności bankowych przewidzianych dyspozycją art. 5 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2015.128). Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 przywołanej ustawy, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Opierając się tylko na twierdzeniach pozwu w niniejszej sprawie można przyjąć, że wskazana w nim umowa kredytu, jako usługa finansowa, podlegała przepisom Ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (t.j.: Dz.U.2001.100.1081). W świetle natomiast art. 78a Prawa bankowego, jego przepisy stosuje się do umów kredytu, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Przede wszystkim zważyć jednak należało, że w niniejszej sprawie obowiązywała zasada kontradyktoryjności, zgodnie z którą strony są zobowiązane do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wynika to z przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. W niniejszej sprawie strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., działająca przez zawodowego pełnomocnika, miała skutecznie udowodnić swoje twierdzenia (istnienie i wysokość roszczenia oraz jego wymagalność) przedstawiając przede wszystkim umowę - jeśli taka istnieje - na podstawie której dochodzi od pozwanego roszczenia. Powyższa umowa nie została jednak w niniejszej sprawie przedłożona.

W tym kontekście podkreślić należy, że wszystkie dokumenty załączone do pozwu były dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Podnieść wypada, że nawet pobieżna lektura dokumentów załączonych do pozwu nie pozwalała uznać ich jako dostatecznego dowodu twierdzeń objętych pozwem. W świetle bowiem art. 194 ust. 2 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j.: Dz.U.2014.157), moc dowodowa przysługująca dokumentom urzędowym nie odnosi się w postępowaniu cywilnym do ksiąg rachunkowych funduszów

sekurytyzacyjnych oraz wyciągów z tych ksiąg. Dokumenty te mają charakter jedynie prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., czyli stanowią dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w nich oświadczenie. Mogą zwłaszcza stanowić dowód tego, że wierzytelność w określonej kwocie jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, nie stanowiąc one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (zob. np.: wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., I ACa 824/14 - Lex nr 1661137, wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12 - Lex nr 1375500, postanowienie SO w Gdańsku z dnia 12 września 2011 r., III Ca 850/11 - Lex nr 1713879 i wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 312/10 - Lex nr 864023). W powyższym kontekście przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie strona powodowa nie przedstawiła Sądowi umowy kredytowej mającej być źródłem zobowiązań pozwanego, poprzestając na zaoferowaniu jedynie wyciągu z własnych ksiąg rachunkowych i umowy cesji wierzytelności. Aktywność dowodową na takim poziomie należało uznać za niewystarczająca, zwłaszcza w sytuacji dochodzenia roszczeń przeciwko konsumentowi, który zgłasza przy tym zarzut przedawnienia, przyznając tylko sam fakt zawarcia umowy, nie zaś wymagalność roszczeń mających z niej wynikać. Dla stwierdzenia tej ostatniej okoliczności konieczne jest oznaczenie i wykazanie przez powoda daty wymagalności swego roszczenia, pod rygorem negatywnych konsekwencji wynikających z ogólnych reguł dowodowych (art. 6 k.c.). Nie można bowiem obciążać pozwanego wymaganiem oznaczenia terminu wymagalności roszczenia przysługującego przeciwko niemu. Należy też mieć tutaj na uwadze podwyższony stopień należytej staranności przy obsłudze strony przez zawodowego pełnomocnika (art. 355 § 2 k.c.).

W okolicznościach niniejszej sprawy równie ważne znaczenie odgrywała także kwestia przedawnienia roszczeń objętych pozwem i związany z tym - zgłoszony przez pozwanego na rozprawie - zarzut przedawnienia roszczenia głównego i związanych z nim roszczeń ubocznych. Pozwany, nie kwestionując bowiem istnienia umowy, podniósł w toku postępowania zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem.

Zważyć trzeba, iż w świetle treści art. 118 k.c. – w kształcie obowiązującym również po dniu 9.07.2018 r. a wynikającym z nowelizacji Kodeksu cywilnego poprzez Ustawę z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U.2018.1104) - trzyletniemu okresowi przedawnienia podlegają roszczenia majątkowe o świadczenia okresowe oraz związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Gdyby nawet założyć, że wierzytelności poprzednika prawnego strony powodowej (...) Bank S.A. we W., którego następcą prawnym została Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., nie miały charakteru okresowego, to z pewnością były one związane z działalnością gospodarczą przedmiotowego Banku. Jeżeli natomiast wziąć pod uwagę, że źródłem zobowiązania pozwanego była umowa kredytowa z dnia 26.08.2002 r i umową przelewu wierzytelności z dnia 22.09.2006 r. (...) Bank S.A. we W. dokonał cesji zaległych wierzytelności z tej umowy kredytu na rzecz strony powodowej Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., to uzasadnione jest twierdzenie, że wymagalność świadczeń wynikających z powyższej umowy nastąpiła najpóźniej z dniem dokonanej cesji i najdalej od tej daty zaczął biec trzyletni termin przedawnienia należności wynikających z przedmiotowej umowy kredytowej (art. 120 § 1 k.c.). W każdym jednak razie, strona powodowa nie wykazała zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodowym, że jej roszczenia zasługują na ochronę prawną w świetle art. 117 § 2^1 k.c., wedle którego, po upływie terminu przedawnienia nie można się domagać zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W świetle bowiem art. 5 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy nowelizacyjnej z dnia 13 kwietnia 2018 r., roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z dniem 9.07.2018 r. skutkom przedawnienia określonym m.in. treścią art. 117 § 2^1 k.c., czyli upływ ich terminu przedawnienia jest uwzględniany urzędu.

Zaprezentowane wyżej stanowisko, w tym odnośnie obciążeń dowodowych powoda co do wykazania faktu istnienia jego wierzytelności, wynikającego przede wszystkim z jej wymagalności, potwierdza dodany w ramach wspomnianej wyżej nowelizacji § 1^1 art. 187 k.p.c., zgodnie z którym każdy pozew (nie tylko przeciwko konsumentowi) powinien zawierać oznaczenie daty wymagalności roszczenia w sprawach o zasądzenie roszczenia.

W gruncie rzeczy więc, dla oceny bezzasadności powództwa w niniejszej sprawie zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego – aczkolwiek istotny - nie był jednak przesądzający. Wystarczające dla takiej konkluzji okazało się przede wszystkim stwierdzenie, że dochodzone pozwem roszczenia nie zostały dostatecznie wykazane.

Na treść dochodzonych wierzytelności nie miała żadnego wpływu późniejsza ich cesja (art. 509 § 1 i 2 k.c.). Nabywca wierzytelności wstępuje bowiem w dotychczasowe prawa zbywcy, zaś – zgodnie z treścią art.513 § 1 k.c. – dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W realiach sprawy i w świetle art. 213 § 1 k.p.c., należało stanowczo wykluczyć możliwość potraktowania faktu nie kwestionowania przez pozwanego zawarcia umowy jako oświadczenie o uznaniu powództwa.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane motywy,

na podstawie cytowanych wyżej przepisów, orzeczono jak w tenorze wyroku.